



CONSILIUL LEGISLATIV

București, 15.1.2026

702 / 15.1.2026

București, 3.02.2026

57 / 3.02.2026

AVIZ

**referitor la propunerea legislativă pentru completarea
Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată,
cu modificările și completările ulterioare**

Analizând propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare (b702/16.12.2025), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/7105/22.12.2025 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D1196/23.12.2025,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare completarea Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu un nou articol, respectiv art. 383¹.

Potrivit Expunerii de motive, soluția legislativă preconizată este argumentată prin faptul că „Prin adoptarea acestei inițiative, România face un pas esențial în consolidarea protecției victimelor violenței domestice, asigurând nu doar măsuri provizorii, ci și un cadru civil robust, capabil să ofere stabilitate și siguranță pe termen mediu și lung. Această intervenție legislativă este necesară, proporțională și profund umană, punând în centrul său recuperarea și demnitatea persoanei afectate”.

2. Propunerea legislativă face parte din categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituția României, republicată, iar în aplicarea prevederilor art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Menționăm că, potrivit prevederilor art. 7 alin. (3¹) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *„Propunerile legislative, proiectele de legi și celelalte proiecte de acte normative vor fi însoțite, în mod obligatoriu, de o evaluare preliminară a impactului noilor reglementări asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului”*.

Precizăm că evaluarea preliminară a impactului noilor reglementări asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului reprezintă un set de activități și proceduri realizate cu scopul de a asigura o fundamentare adecvată a inițiativelor legislative, în vederea, atât a evaluării impactului legislației specifice în vigoare la momentul elaborării proiectului de act normativ, cât și a evaluării impactului politicilor publice pe care proiectul de act normativ le implementează.

5. Analizând conținutul propunerii legislative, în ceea ce privește fondul reglementărilor preconizate, semnalăm că prin modalitatea de exprimare a intenției normative se instituie reguli insuficient conturate, contrare dispozițiilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care nu sunt de natură să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă, **fiind susceptibile să încalce prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție**.

Precizăm că, pentru a asigura legislației interne o cât mai bună înțelegere și implicit o aplicare corectă, este esențial ca redactarea acesteia să fie una de calitate. Referitor la acest aspect, menționăm că, potrivit art. 6 alin. (1) teza I din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *„Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. [...]”*.

Cu privire la aceste aspecte, Curtea Constituțională s-a pronunțat în mai multe rânduri¹, statuând că *„una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative”* și că *„respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art. 1 alin. (5) din Constituție”*.

Totodată, menționăm că, astfel cum a fost dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale², Curtea a reținut că principiul

¹ A se vedea paragraful 35 din Decizia Curții Constituționale nr. 22/2016 care trimite la Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2015, paragrafele 95 și 96.

² A se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 193 din 6 aprilie 2022, paragraful 23, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012.

legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor, conducând la caracterul de *lex certa* al normei. Legiuitorului îi revine obligația ca în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea acestor cerințe, concretizate în claritatea, precizia și predictibilitatea legii³.

În acest sens, precizăm următoarele:

5.1. Semnalăm că Expunerea de motive nu respectă structura instrumentului de prezentare și motivare prevăzută la art. 31 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deoarece nu sunt prezentate, printre altele, informații cu privire la **insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare, la **impactul financiar asupra bugetului general consolidat**, la **impactul asupra sistemului juridic** și, în special, la compatibilitatea cu reglementările Uniunii Europene în materie, la determinarea exactă a acestora, la deciziile Curții de Justiție a Uniunii Europene și la alte documente relevante pentru transpunerea sau implementarea prevederilor legale respective, și nici cu privire la **consultările** derulate în vederea elaborării prezentei propuneri.**

În instrumentul de motivare nu sunt prezentate informații privind numărul persoanelor care ar putea face obiectul prezentei propuneri legislative și nici nu sunt argumentate toate soluțiile legislative preconizate, ceea ce contravine dispozițiilor art. 32 alin. (2) teza I din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia „*Motivarea trebuie să se refere la **forma finală a proiectului de act normativ***”.

Analizând Expunerea de motive, constatăm că aceasta conține doar considerații cu caracter general pentru justificarea soluțiilor legislative preconizate, fără ca acestea să fie fundamentate pe studii, lucrări de cercetare sau evaluări statistice.

Cu privire la problematica lipsei de fundamentare temeinică a actelor normative, Curtea Constituțională a reținut în Decizia nr. 139/2019 că „*În lipsa motivării, în sensul arătat, a legii adoptate, nu se poate cunoaște rațiunea legiuitorului, esențială pentru înțelegerea, interpretarea și aplicarea acesteia. (...) Caracterul sumar al instrumentului de prezentare și motivare, precum și lipsa de fundamentare temeinică a actelor normative au fost sancționate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în raport cu aceleași exigențe*

³ A se vedea Decizia nr. 845 din 18 noiembrie 2020, paragraful 92.

de claritate, predictibilitate a legii și securitate a raporturilor juridice impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, cu invocarea deopotrivă a normelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative”.

5.2. Din punct de vedere al unificării și sistematizării legislației, semnalăm că obiectul de reglementare al prezentei propuneri legislative nu respectă prevederile art. 14 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia *„(1) Reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ.”.*

Având în vedere cele de mai sus, semnalăm că, *de lege lata*, cadrul general privind protecția și promovarea drepturilor victimelor violenței domestice este reglementat de **Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează și aspecte privind folosința locuinței comune de către victima violenței domestice, instituind norme derogatorii de la cadrul general în materie.

Totodată, regimul juridic al ordinului de protecție este reglementat prin **Legea nr. 26/2024**, cu modificările și completările ulterioare.

5.3. Semnalăm că, potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *„(1) Soluțiile legislative preconizate prin proiectul de act normativ trebuie să acopere întreaga problematică a relațiilor sociale ce reprezintă obiectul de reglementare pentru a se evita lacunele legislative”.*

Menționăm că, în actuala redactare, soluțiile legislative sunt incomplete, nefiind reglementate definiții ale unor termeni și expresii utilizate, modalitatea de evacuare a agresorului care a săvârșit acte de violență și nici a ipotezei în care nici agresorul, și nici victima nu sunt proprietari ai imobilului declarat ca fiind locuința familiei, cu atât mai mult cu cât măsura de protecție preconizată poate fi dispusă, potrivit art. 383¹ alin. (4), pentru o perioadă de până la 10 ani.

De asemenea, reglementarea preconizată nu conține norme care să dea posibilitatea notării în cartea funciară a unui imobil ca locuință familială. În lipsa notării locuinței familiale în cartea funciară, nu se realizează publicitatea *erga omnes* a drepturilor, actelor și faptelor privitoare la locuința familială.

În acest sens, precizăm că, potrivit prevederilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *„(1) Drepturile, actele și faptele privitoare la starea și capacitatea persoanelor, cele în legătură cu bunurile care aparțin acestora, precum și orice alte raporturi juridice sunt supuse publicității în cazurile expres prevăzute de lege”*, iar efectele

publicității sunt cele stabilite de art. 19 alin. (4) din același act normativ, potrivit căruia „(4) *Nimeni nu poate invoca faptul că nu a cunoscut dreptul, actul sau faptul supus publicității, dacă formalitatea de publicitate a fost legal îndeplinită*”.

5.4. Semnalăm că soluția legislativă preconizată la **art. I** pentru **art. 383¹**, prin care se introduce un nou concept, respectiv cel de „*locuință familială*”, este contrară prevederilor art. 62 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „(2) *Prevederile modificate sau care completează actul normativ trebuie să se integreze armonios în actul supus modificării ori completării, asigurându-se unitatea de stil și de terminologie, precum și succesiunea normală a articolelor*”.

Precizăm că în legislația din România este utilizată sintagma „*locuința familiei*”.

În acest sens, menționăm că, potrivit prevederilor art. 321 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „(1) *Locuința familiei este locuința comună a soților sau, în lipsă, locuința soțului la care se află copiii*.”, iar potrivit prevederilor alin. (2) al aceluiași articol, „(2) Oricare dintre soți **poate cere notarea în cartea funciară**, în condițiile legii⁴, **a unui imobil ca locuință a familiei**, chiar dacă nu este proprietarul imobilului”.

Efectele notării calității de locuință a familiei în cartea funciară prezintă unele particularități, deoarece asistăm la o indisponibilizare relativă a bunului imobil, actele juridice cu privire la bun fiind condiționate de consimțământul scris al soților, sub sancțiunea solicitării anulării actului abuziv. În ceea ce privește actele de urmărire cu privire la bun, notarea în cartea funciară a locuinței familiei nu duce la insesizabilitatea imobilului, acesta putând fi afectat de gajul general al creditorilor, precum și de alte măsuri cum ar fi, cu titlu de exemplu, sechestrul asigurător. De asemenea, un soț nu poate deplasa din locuință bunurile ce mobilează sau decorează locuința familiei și nu poate dispune de acestea fără consimțământul scris al celuilalt soț.

Încheierea acestor acte fără consimțământul scris al celuilalt soț dă dreptul acestuia din urmă de a solicita anularea actului încheiat fără consimțământul său în termen de un an de la data la care a luat cunoștință de acesta, însă nu mai târziu de un an de la data încetării regimului matrimonial.

⁴ Potrivit prevederilor art. 902 alin. (2) pct. 5 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „(2) În afara altor cazuri prevăzute de lege, **sunt supuse notării în cartea funciară:** (...) 5. **destinația unui imobil de locuință a familiei;**”.

Precizăm că în textul preconizat pentru **art. 383¹**, toate aceste garanții care sunt reglementate pentru locuința familiei nu sunt asociate noului concept care se preconizează a fi instituit, respectiv **locuinței familiale**.

Pe de altă parte, utilizarea în același act normativ atât a noțiunii de „**locuință a familiei**”, cât și a celei de „**locuință familială**”, fără a fi înverdate cu claritate diferențele dintre acestea, este de natură a afecta unitatea terminologică în cadrul aceluiasi act normativ, fiind încălcate dispozițiile art. 37 alin. (1) din legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia „(1) *În limbajul normativ **aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni***”.

5.5. Referitor la soluția legislativă preconizată pentru **art. 383¹ alin. (1)**, precizăm că soluția legislativă potrivit căreia „*dispune, la cerere, atribuirea dreptului exclusiv de folosință asupra locuinței familiale în favoarea victimei*” este susceptibilă a limita exercițiul dreptului de proprietate, încălcând astfel dispozițiile art. 44 alin. (1) din Constituția României, republicată.

Semnalăm că limitarea exercițiului dreptului de proprietate se poate face doar în condițiile stabilite de art. 53 din Constituția României, respectiv prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

Formulăm prezenta observație și pentru norma preconizată pentru **alin. (4), (6) și (7)**.

Totodată, semnalăm că sintagma „*dreptului exclusiv de folosință*” este improprie stilului normativ, având în vedere faptul că, *de plano*, folosința poate fi exclusivă, nu și dreptul.

În acest sens, precizăm că actul normativ asupra căruia se intervine mai conține și alte situații de atribuire în folosință exclusivă a unor bunuri. În acest sens, precizăm că, potrivit prevederilor art. 650 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „(1) *Părțile comune pot fi atribuite coproprietarilor în folosință exclusivă numai dacă prin aceasta nu sunt lezate drepturile celorlalți coproprietari*”, iar potrivit art. 709, „*În lipsă de stipulație contrară, uzufructuarul are **folosința exclusivă** a bunului, inclusiv dreptul de a culege fructele acestuia*”.

De asemenea, precizăm că sintagma „*ca efect civil accesoriu al desfacerii căsătoriei*” este improprie stilului normativ.

Menționăm că, din actuala redactare, se înțelege că soluția legislativă s-ar aplica și în ipoteza în care unul din soți a fost victimă a violenței domestice într-o căsnicie anterioară, iar agresorul nu este actualul soț.

Semnalăm că, potrivit prevederilor art. 13 lit. a) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *„Actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care: a) proiectul de act normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune;”*.

În acest sens, precizăm că soluția legislativă preconizată pentru **art. 383¹ alin. (1)** nu se corelează cu dispozițiile art. 31 alin. (1) lit. a) și b), precum și a art. 38 alin. (1) lit. a) - c) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră *„(1) Prin ordinul de protecție provizoriu se dispun, pentru o perioadă de 5 zile, una ori mai multe măsuri de protecție, apte să contribuie la diminuarea riscului iminent constatat, dintre următoarele obligații sau interdicții: a) evacuarea temporară a agresorului din locuința comună, indiferent dacă acesta este titularul dreptului de proprietate; b) reintegrarea victimei și, după caz, a copiilor în locuința comună;”*, respectiv *„(1) Persoana a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să emită un ordin de protecție prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, una ori mai multe dintre următoarele măsuri - obligații sau interdicții: a) evacuarea temporară a agresorului din locuința familiei, indiferent dacă acesta este titularul dreptului de proprietate; b) reintegrarea victimei și, după caz, a copiilor, în locuința familiei; c) limitarea dreptului de folosință al agresorului numai asupra unei părți a locuinței comune atunci când aceasta poate fi astfel partajată încât agresorul să nu vină în contact cu victima;”*.

Totodată, soluția legislativă preconizată pentru **art. 383¹ alin. (1)** nu se corelează nici cu dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) și b), respectiv cu cele ale art. 12 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 26/2024 privind ordinul de protecție, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră *„(1) Prin ordinul de protecție provizoriu se dispun, pentru o perioadă de 5 zile, una ori mai multe măsuri de protecție, apte să contribuie la diminuarea riscului iminent constatat, dintre următoarele obligații sau interdicții: a) evacuarea temporară a agresorului din locuința comună; b) reintegrarea victimei și, după caz, a membrilor familiei*

acesteia în locuința comună;”, respectiv „(1) *Persoana a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol prin acte de violență din partea unei alte persoane poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să emită un **ordin de protecție** prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, una ori mai multe dintre următoarele măsuri - obligații sau interdicții: a) **evacuarea temporară a agresorului din locuința comună; b) reintegrarea victimei și, după caz, a membrilor familiei acesteia în locuința comună;***”.

5.6. La alin. (2), semnalăm că sintagma „*copiii aflați în întreținerea sa*” este insuficient de clară, deoarece, în actuala redactare a soluției legislative preconizate, nu se înțelege dacă este vorba de **copii cu capacitate restrânsă de exercițiu** sau de **cei cu capacitate deplină de exercițiu**, și nici dacă este vizată și ipoteza juridică a copiilor deveniți majori, dacă se află în continuarea studiilor, până la terminarea acestora, dar fără a depăși vârsta de 26 de ani.

În acest sens, precizăm că înțelesul *stricto sensu* al termenului „*copil*” este stabilit de art. 263 alin. (5) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare și, în mod similar, de art. 4 lit. a) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Potrivit acestor texte, **copilul este persoana care nu a împlinit vârsta de 18 ani și nici nu a dobândit capacitatea deplină de exercițiu, potrivit legii**.

Menționăm că, din interpretarea dispozițiilor art. 38 alin. (1), respectiv art. 39 alin. (1) coroborate cu art. 40, art. 41 și art. 43 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, rezultă faptul că nu au capacitate deplină de exercițiu persoanele minore necăsătorite, cu excepția celor care au împlinit vârsta de 16 ani și cărora, pentru motive temeinice, instanța de tutelă le-a recunoscut capacitatea deplină de exercițiu.

Totodată, potrivit art. 1 din Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989⁵, „*În sensul prezentei convenții, prin copil se înțelege orice ființă umană sub vârsta de 18 ani, cu excepția cazurilor când, în baza legii aplicabile copilului, majoratul este stabilit sub această vârstă*”.

Pe de altă parte, potrivit prevederilor art. 499 alin. (3) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „(3) *Părinții sunt obligați să îl întrețină pe*

⁵ Ratificată de România prin Legea nr. 18/1990, republicată.

copilul devenit major, dacă se află în continuarea studiilor, până la terminarea acestora, dar fără a depăși vârsta de 26 de ani.”.

5.7. La **alin. (3)**, semnalăm că soluția legislativă potrivit căreia „*Constatarea violenței domestice se poate realiza prin orice mijloc de probă*” nu se corelează cu ipoteza de la alin. (1), potrivit căreia „*instanța constată, pe baza probelor administrate*”.

Totodată, semnalăm că sintagma „*alte mijloace permise de lege*”, prin gradul mare de generalitate, este improprie stilului normativ, deoarece nu sunt prevăzute în mod expres mijloacele de probă vizate.

5.8. La **alin. (4)**, semnalăm că sintagma „*Măsura se dispune*” este eliptică, deoarece nu este prevăzut în mod expres despre ce măsură este vorba.

Formulăm prezenta observație și pentru **alin. (6)**.

5.9. La **alin. (5)**, semnalăm că, prin utilizarea sintagmei „*Minorii aflați în întreținerea victimei*”, norma nu se corelează cu soluția legislativă de la alin. (2), care face referire la „*copiii aflați în întreținerea sa*”.

5.10. La **alin. (6)**, semnalăm că soluția legislativă potrivit căreia „*Măsura se dispune indiferent de titularul dreptului de proprietate asupra imobilului*” nu ia în considerare și ipoteza în care nici agresorul, și nici victima nu sunt proprietari ai imobilului care reprezintă locuința familială, în accepțiunea alin. (2).

5.11. La **alin. (7)**, semnalăm că, prin gradul mare de generalitate, sintagma „*potrivit legii speciale*” este improprie stilului normativ, fiind contrară dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căreia „*Dacă norma la care se face trimitere este cuprinsă în alt act normativ, este obligatorie indicarea titlului acestuia, a numărului și a celorlalte elemente de identificare*”.

Formulăm prezenta observație și pentru expresia „*legislației privind prevenirea și combaterea violenței domestice*” utilizată la **alin. (11)**.

Totodată, semnalăm că expresia „*constituie motiv de evacuare silită prin procedură specială, fără termen de grație*” este insuficient de clară, ceea ce afectează accesibilitatea și predictibilitatea normei.

Pe de altă parte, soluția legislativă preconizată este susceptibilă a afecta principiul constituțional al liberului acces la justiție sau cel al dreptului la un proces echitabil, întrucât acestea sunt principii fundamentale ale drepturilor omului și sunt parte integrantă a statului de drept și a principiului egalității în fața legii⁶.

⁶ A se vedea art. 21 alin. (3) din Constituția României, republicată și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de România prin Legea

5.12. La **alin. (8)**, semnalăm că soluția legislativă preconizată reprezintă un paralelism legislativ în raport cu dispozițiile art. 24 alin. (3) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia *„(3) Dreptul de proprietate și celelalte drepturi reale asupra unui imobil se vor înscrie în cartea funciară pe baza înscrisului autentic notarial sau a certificatului de moștenitor, încheiate de un notar public în funcție în România, a hotărârii judecătorești rămase definitivă și irevocabilă sau pe baza unui act emis de autoritățile administrative, în cazurile în care legea prevede aceasta, prin care s-au constituit ori transmis în mod valabil”*.

În context, semnalăm că, potrivit prevederilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *„(1) În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative. Pentru sublinierea unor conexiuni legislative se utilizează norma de trimitere”*.

Totodată, semnalăm că expresia *„fără alte formalități”* este eliptică, deoarece nu este precizat despre ce formalități este vorba.

5.13. La **art. II**, semnalăm că soluția legislativă potrivit căreia *„Prezenta lege intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I”* este contrară dispozițiilor art. 78⁷ din Constituția României.

*

* *

Ca urmare a celor de mai sus, este necesar ca propunerea legislativă să fie reconsiderată în totalitate, atât din punctul de vedere al configurării soluțiilor legislative preconizate, care trebuie să fie în concordanță cu dispozițiile legale în vigoare, cât și din punctul de vedere al exprimării soluțiilor, în acord cu exigențele de tehnică legislativă, în mod clar și precis, fără echivoc.

PREȘEDINTE

Florin IORDACHE

București

Nr. 28/14.01.2026

nr. 30/1994 privind ratificarea Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a protocoalelor adiționale la aceasta convenție.

⁷ *„Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei”*.